

Σε ξυπνάει το ροχαλητό της Μάργκαρετ. Τη σκουντάς απαλά, όπως η ίδια σου ζήτησε. Μα δε λέει να πάψει και το ροχάλισμα θαμπώνει το φως της αυγής. Βγαίνεις στο μπαλκόνι. Από τον όγδοο όροφο, η φωτισμένη πισίνα σου θυμίζει αυτό που έζησες. Το έζησες στ' αλήθεια; Δεν είναι δυνατόν. Πότε κοιμήθηκες εσύ σε ξενοδοχείο πολυτελείας με θηλυκό πολυτελείας; Ένας κοπρίτης σαν ελόγου σου κρυφοκοιτάζει μόνο τη χαϊλάφ, κρυμμένος μες στα σκοτάδια, χυμένος πάνω στην πολυθρόνα του σινεμά. Ξαναγυρίζεις στο κρεβάτι. Απλώνεις το χέρι να την ξυπνήσεις με χάδια. Όχι. Άσε, καλύτερα άσ' τη να κοιμάται. Κι εσύ, σκέψου τώρα καλά τι θα της πεις. Στύψε καλά το τσερβέλο σου, μάγκα μου. Σήμερα κιόλας πρέπει να της το ξεφουρνίσεις. Ευκαιρία σαν κι αυτή, δε θα σου ξανακάτσει ποτέ. Πρώτα πρώτα, να 'ξηγηθείς κύριος μαζί της. Και κοίτα, δε χρειάζεται να την παραμυθιάσεις με έρωτες και σορόπια. Η τύπισσα δεν τρώει χόρτο. Ξεκινά καλύτερα με το βασικό ζήτημα, το παραδάκι. Μονή της σου είπε πως γουστάρει τη μεγάλη ζωή. Και στην Κούβα ήρθε για να βγάλει χρήμα, όταν χώρισε με το αμερικανάκι της με τα πολλά λεφτά. Άμα μάθει τι χαρτί κρατάς στα χέρια σου, θα τα κάνει απάνω της σίγουρα η μαντάμ. Κι εσύ πρόσεξε καλά. Κάνεις μπίζνες. Της δίνεις το μερδικό της κι εκείνη σε βγάζει από τη χώρα. Τίποτα περισσότερο. Το κοκό από τη μια, οι δουλειές από την άλλη. Ντόμπρα, χωρίς παραμύθια. Ρε πώς ροχαλίζει έτσι! Σαν πριονοκορδέλα. Μα την αλήθεια, όμως, είναι όμορφη. Ολόρθα καπούλια, γλυκό πρόσωπο και μπαλκόνια τροφαντά, απίθανα. Τα ροχαλητά σου; Σώπα, καημένη! Ούτε που το κατάλαβα. Όχι, όχι. Δεν το λέω από ευγένεια. Αφού ροχαλίζει όμορφα, με ρυθμό. Ναι, αλήθεια σου λέω. Ροχαλίζεις μελωδικά, σαν νανούρισμα, με πιάνεις; Τι γελάς; Σοβαρά σου μιλάω. Άκου να δεις, άμα ροχαλίζεις ξεκούρδιστα..., θέλω να πω, να, ένα ροχαλητό μακρύ το άλλο κοντό, μια πάνω και δυο κάτω, στο ένα να σφυρίζεις στο άλλο να φυσάς... Αυτό δεν το αντέχει κανένας, αδερφάκι μου. Μα το δικό σου το ροχαλητό έχει μελωδία και ξέρεις, η μελωδία μας φτιάχνει εμάς τους Κουβανούς. Χα, χα, χα, όχι, μωρό μου, μην αρχίζεις τώρα, ακόμα έχω στο στομάχι τ' αβγά και το ζαμπόν. Δε φοβάσαι, ε; Εγώ φοβάμαι, θέλει μεγάλο σέβας, κυρία μου, η δουλειά αυτή. Όπως η θάλασσα. Πάντα αφήνω να περάσουν μια-δυο ώρες προτού βουτήξω. Μια φορά έπαθα μεγάλη λαχτάρα για να βγάλω ένα χταπόδι. Βούτηξα με το κεφάλι και με χτυπάει μια μαχαιριά εδώ. Με πιάνει μια κράμπα στο στομάχι, διπλώθηκα στα δύο. Άμα δεν ήταν κοντά ένας ψαράς που το πήρε είδηση, πάει. Τετέλεσται... Ναι, βέβαια, χταπόδια, καλαμάρια, τα πάντα. Ψαρεύω από εφτά χρονώ. Στην Ισαβέλα, το χωριό μου, βόρεια από τη Λας Βίγιας. Ναι, το πάθος και η ανάγκη. Όχι, δεν ήμασταν τόσο φτωχοί, όμως ο πατέρας μου ήταν ένα ρεμάλι, ένας τύπος πολύ ζόρικός. Χωριάτης δυνατός και άγριος, κοκκινομάλλης σαν εσένα. Κι όταν έχασε το κτήμα, έμπλεξε μ' έναν πολιτικό που τον τσουβάλισε και... Τι πάει να πει αυτό; Πάει να πει πως τον γελούσε, τον δούλευε, με πιάνεις; Ο τύπος ήταν κάθαρμα και επειδή ο πατέρας μου ήταν μάγκας τον έβαλε να μοιράζει τα πόστα των χαμάληδων στο μουράγιο. Εκείνη την εποχή, ένα σωρό λιμάρηδες, που ψόφαγαν της πείνας, δούλευαν στο λιμάνι λαθραία με το μισό μισθό. Στο χωριό μου τους λέγαμε «αλογάκια», πάει να πει κορόιδα. Ο πατέρας μου ήταν «αλογάρης», κορόιδο κι αυτός του αφεντικού. Αυτός έβγαине μπροστά, τυραννούσε τους ανθρώπους, τους έκλεβε, και τα κέρδη τα μάζευε το κάθαρμα ο πολιτικάντης. Όσπου, μια μέρα, ένας εργάτης έχωσε μια μαχαιριά στο γέρο μου. Και γι' αυτό άρχισα εγώ να ψαρεύω. Ήμουν εννιά χρονώ. Η γριά έκανε την υπηρέτρια και την πλύστρα κι εγώ ψάρευα για να τρώμε. Και τότε, όταν είδα τι έπαθε ο γέρος μου, είπα στον εαυτό μου, δικέ μου, καλύτερα νεκρός παρά κορόιδο. Αυτό είναι το σύνθημα της ζωής μου. Όποιος πάει να μου τη φέρει, θα τον σκίσω. Κι έρχεται τότε ο Στραβός και σου λέει, έλα εδώ αγοράκι μου γλυκό, έλα, δε θα σου κάνω τίποτα, μα εσύ ήξερες πως ο Στραβός σου την είχε στημένη για να σου πιάσει τον κώλο στις τουαλέτες της κατασκήνωσης. Σου το είχε πει ο Τουλίπας και σου είχε πασάρει ένα χερούλι από κουτάλι, ακονισμένο. Να, λεβέντη μου,

κράτα το για να αμυνθείς. Και του το χώνεις στο λαιμό και μετά στην κοιλιά, και ο Στραβός αιμορραγεί, τα μάτια του γυρίζουν ανάποδα. Και κανένας δεν έμαθε τι έγινε. Όμως, προτού σ' αφήσουν ελεύθερο, μαθαίνεις πως ο Τουλίπας ήθελε να εκδικηθεί τον Στραβό και σου έφτιαξε τη δουλειά για να τον σκοτώσεις εσύ. Τον Τουλίπα τον πέτυχες στη Ρεμέδιος. Πήγες εκεί μόνο και μόνο για να του ξηγηθείς. Έκανες πως τον συνάντησες τυχαία. Βρε, Τόνι, πως από δω; Ναι, φίλε, το και το. Έκανες λέει, κάτι εύκολες μπίζνες κι έβγαζες παραδάκι με ουρά κι αν ο Τουλίπας σου έβρισκε καμιά άκρη στο χωριό θα του ξηγιόσουν ζάχαρη. Και στη Ρεμέδιος κανένας δεν γνώριζε τον ψηλό ξανθό που κυκλοφορούσε παρέα με τον Τουλίπα, μια μέρα προτού ο Τουλίπας βρεθεί με κομμένο το λαρύγγι σ' ένα σοκάκι. Κανένας δε φαντάζεται τι παθαίνει ο Τόνι Σάντα Κρους όταν κάποιος πάει να τον γελάσει. Φτάνει όμως, σήμερα είπες πολλές μαλακίες. Τι ήθελες και της είπες της Αμερικάνας πως θα σκίσεις όποιον σου τη φέρει, ε; Άμα φοβηθεί η μαντάμ θα χαλάσει η δουλειά. Αλλά δεν πειράζει, ίσως είναι καλύτερα, για να ξέρει από την αρχή με ποιον έχει να κάνει. Όχι, μετά απ' αυτό δεν ξαναπήγα στο σχολείο. Στην Ισαβέλα έφτασα μέχρι την ογδόη. Όχι, ποτέ δεν πήγα κόντρα στην Επανάσταση. Έφυγα για την Αβάνα. Μετά έφερα και τη μαμά. Μείναμε στο σπίτι του θείου Χασίντο. Ήταν ένας μεθύστακας, χαμένο κορμί. Τα παιδιά του είχαν φύγει από την Κούβα και η γυναίκα του τον πότιζε φαρμάκι. Τότε, η μαμά τον φρόντιζε. Ήταν υδραυλικός. Όχι, εγώ όχι, δεν ήθελα να δουλέψω για την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση άλλη δουλειά δεν κάνει παρά να κοροϊδεύει τον κοσμάκη. Όλο υποσχέσεις και μπλα μπλα, σου ζητάνε θυσίες και ποτέ δε βλέπεις αποτέλεσμα. Αρχισα να βγάζω παραδάκι πουλώντας παράνομα ψάρια. Μάζευα λεφτά για ν' αγοράσουμε ένα σπίτι και να φύγουμε από του θείου Χασίντο. Τα 'χε πουλήσει όλα και τα 'πίνε. Να φανταστείς, για να μπορέσει η γριά μου να μαγειρέψει αναγκάστηκα να κλέψω μια πόρτα από μια παρατημένη αποθήκη. Μα πού το βρήκες αυτό, αγόρι μου; Έλα ρε μάνα, δεν υπάρχει πρόβλημα, την είχαν πεταμένη και κοίτα, είναι μαόνι, αύριο θα βρω ένα πριόνι και θα δεις τι τραπέζι θα σου φτιάξω. Ο Χασίντο είχε πουλήσει ακόμα και τη χέστρα. Και το χειρότερο είναι πως ερχόταν σκνίπα στο μεθύσι και ξερνούσε στο κρεβάτι κι έβλεπε θηρία και φαντάσματα και ούρλιαζε, κι εμένα μου 'ρχόταν να τον στραγγαλίσω, ευτυχώς όμως τον σκότωσε ένα αμάξι στην Πέμπτη Λεωφόρο. Στο νεκροταφείο τον πήγαμε η γριά μου κι εγώ, κανένας άλλος. Εκείνη να κλαίει κι όλο να λέει, δεν ήταν κακός ο κακομοίρης. Μα τι κακομοίρης και πράσινα άλογα, ρε μάνα, ένας μεθύστακας σιχαμερός ήτανε. Κι από τότε ησύχασε λιγάκι η γριά, είχε το δωμάτιο της κι εγώ το δικό μου. Και πάνω που άρχισα να πατάω στα πόδια μου και να έχω την πελατεία μου και να πουλάω τα ψαράκια μου, με καλούνε στο στρατό. Και η μαμά, αχ, για το θεό, παιδάκι μου, να είσαι φρόνιμος! Μα εγώ την κοπάνησα δύο φορές, τη μία βούτηξα κι ένα καμiónι του στρατού. Με τσάκωσαν στο Ματάνσας και μ' έστειλαν τιμωρημένο ένα χρόνο σε μια φυτεία. Τον Ιούλιο του εβδομήντα ένα με απόλυσαν, κι όταν πήγα να ξαναρχίω το ψάρεμα, μου κατάσχεσαν το ψαροντούφεκο τα σκυλόψαρα. Μπράβο, το 'πιασες, έτσι λέμε τους λιμενικούς που περιπολούν με τις βάρκες. Μου το κατάσχεσαν γιατί ψάρευα χωρίς άδεια. Τα πράγματα είχαν ζορίσει για το ψάρεμα. Αναγκάστηκα να πάω σ' άλλη περιοχή, πάντα όμως με τα σκυλόψαρα στο κατόπι μου. Κι όταν χαλάρωσαν λιγουλάκι τα πράγματα ξαναπήγα για ψάρεμα στη γειτονιά, μόνο που τώρα ψάρευα με τον κιούρτο... Τι είναι αυτό; Είναι σαν κλουβιά, τα βάζεις στη θάλασσα κι έχουν μέσα ένα δόλωμα. Μπαίνουν τα ψάρια και δεν μπορούν να βγουν. Αχά. Και μια μέρα ανακαλύπτω ότι μου έκαναν πειρατεία στους κιούρτους... Ναι, μου έκλεβαν τα ψάρια. Τα τσογλάνια μου έπαιζαν βρόμικο παιχνίδι. Ένα απόγευμα τους παρακολούθησα πίσω από κάτι βράχια. Κι όταν τους είδα να βγάζουν κάτι αστακούς που είχαν πιαστεί στον κιούρτο, πήγα κοντά τους κολυμπώντας από κάτω, ανέβηκα σαν σφαίρα κι άρχισα να τους καρφώνω με το καμάκι... και δώσ' του να ουρλιάζουν, άι, για το θεό, μη με σκοτώνεις, κι εγώ τους έριχνα γερά με το

καμάκι στην πλάτη, στον κώλο, στους ώμους όπου έβρισκα χτυπούσα, και τους βουτούσα κάτω και τους τραβούσα επάνω, τους είχα μισοπνίξει, θα είχε πει ένα κιλό νερό ο καθένας τους. Αυτό με χαντάκωσε, μου φόρτωσαν το «εκ προμελέτης». Ναι, βέβαια, στην ακτή ήταν κόσμος που ψάρευε και κολυμπούσε, έγινε χαλασμός όταν με είδαν. Μα είχα γίνει θηρίο ανήμερο. Ναι, η αλήθεια είναι πως είχα σκυλιάσει. Τον ένα, για να τον γλιτώσουν χρειάστηκε να του κάνουν τεχνητή αναπνοή με το στόμα. Αιμορραγούσαν τρομερά και οι δύο. Φώναξαν ένα ασθενοφόρο. Έμεινα δύο χρόνια μέσα. Ναι. Ολόκληρα. Αν είχα πάει σ' αυτές τις τρίχες για την «αναμόρφωση» θα είχα κάτσει λιγότερο, όμως δεν ήθελα, δεν είχα όρεξη ν' ακούω τις μπούρδες των δεσμοφυλάκων. Μου 'σκίζε την καρδιά να βλέπω τη γριά να 'ρχεται στη φυλακή να μου φέρνει ένα γλυκό ή μια πίτσα. Η γριά, άλλη δουλειά δεν έκανε παρά να προσεύχεται στην Αγία Βαρβάρα. Μέσα; Τίποτα. Ύστερα από δυο καβγάδες, κανένας δεν τα έβαλε πια μαζί μου. Κι όταν βγήκα και πήγα να ξαναβάλω κιούρτο στην παραλία μπορούσα να κοιμάμαι ήσυχος, γιατί κανένας δεν τολμούσε να μου κάνει πειρατεία. Κι έτσι ξανασήκωσα κεφάλι κι άρχισα να κερδίζω χρήμα. Όχι, εγώ πάντοτε μόνος μου. Στη φυλακή διάβασα πολύ και μου έχει μείνει η συνήθεια. Ναι, διάβασμα και λίγο σινεμά... Σταθερό δεσμό; Άσε, κοπέλα μου. Αυτά δεν είναι για μένα. Στην προκυμαία πάντα βρίσκεις τρεις-τέσσερις πουτάνες να ξαλαφρώσεις. Καλά, μ' εσένα είναι διαφορετικά.